

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ OCTAVE MIRBEAU

Ο... ΦΟΝΗΑΣ !..

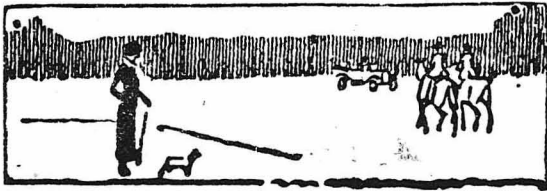

— 'Ω Θέ μου ! 'Ω Θέ μου ! Βοήθεια ! Βοήθεια !
 Αυτές ή φωνές άκούστηκαν άξαφνα νά βγαίνουν άπ' τ'ό σπίτι του κυρίου Ροντιγκέ. Κι' άμέσως σχεδόν ό κύριος Ροντιγκέ άνοιξε τήν έξώπορτα και βγήκε έξω, μισοτυμμένος, ταραγμένος, με τ'ό βλέμμα άπλανές. Σήκωνε τ'ά χέρια ψηλά

και φώναζε :
 — 'Ω Θέ μου ! 'Ω Θέ μου ! Βοήθεια ! Βοήθεια !
 Οι γείτονες, άκουσαν τίς φωνές και βγήκαν άπ' τ'ά σπίτια τους νά δουν τι τρέχει. Μόλις τόν είδαν σ' αυτά τ'ά χάλια, τρώμαξαν. Τί είχε κι' έκαν' έτσι, αυτός ό άνθρωπος, ό τόσο τακτικός και ήσυχος, που τ'όσο δέκα χρόνια τώρα με τήν γυναίκα του στη μικρή καμάρουλα ;
 Πήγανε εθύς κοντά του και τόν περιτριγύρισαν.
 — 'Ω Θέ μου ! 'Ω Θέ μου ! έξακολουθούσε νά φωνάζη ό Ροντιγκέ με άπελπισία, σηκώνοντας ψηλά τ'ά χέρια.
 Τότε μερικοί άπ' τούς γειτόνους τόν ρώτησαν :
 — Τί τρέχει ; Τί έχετε, κύριε Ροντιγκέ ; Μιλήστε λοιπόν... Τί συμβαίνει ;
 Του διστυχιμένου όμως τούχε κοπεί ή φωνή. Φαινότανε πως δέν μπορούσε νά πη τίποτ' άλλο. Και ξαναίλεως όλοένα :
 — 'Ω Θέ μου ! 'Ω Θέ μου ! Βοήθεια ! 'Η γυναί... Βοήθεια ! Βοήθεια !
 Οι γείτονες είχαν σαστίσει. Μά τί είχε πάθει λοιπόν ό δυστυχιμένος ;
 — Έξαφνα ένας διαβάτης φώναζε :
 — Δέ βλέπετε πως εινε τρελλός ; Καλέ τρελλάθηκε ό άνθρωπος, δέν τόν βλέπετε!...
 Και οι γείτονες άπανάελασαν :
 — Εινε τρελλός ; Εινε τρελλός ;
 'Από τήν ταραχή του, ό διστυχής Ροντιγκέ δέν μπορούσε νά μιλήρη, νά ξεηγηθή, νά πη τί είχε. Ούτε έβλεπε καλά-καλά, ούτε άκουε άπό τό θόρυβο που γινότανε γύρω του. Έξακολουθούσε μονάχη νά τρανιάχη όλοένα, με τίς ίδιες χειρονομίες άπελπισίας :
 — 'Ω Θέ μου ! 'Ω Θέ μου ! Βοήθεια ! Βοήθεια !
 Τέλος, ό διστυχής δέν μπόρεσε νά βαστήξη παιά κ' έπεσε έληνιασμένος χάμω.
 'Ο κόσμος που τόν είχε περικυκλώσει τρώμαξε, κι' όλοι όπισθοχώρησαν. Κανείς δέν τολμούσε νά πλησιάρη. Κι' ό Ροντιγκέ έξαπλωμένος, μπροστά στό κατώφλι του σπιτιού του, άνίητος έντελώς, φαινόταν σαν νεκρός...
 Μιά φωνή ρώτησε τότε :
 — Εινε νεκρός ;
 Κι' άλλη μιά ξανάπε :
 — Εινε νεκρός ; Φαίνεται πως πέθανε...
 — Πρέπει νά δοθε άν ζή ή όχι...
 Αυτή τη στιγμή ένας άνθρωπος που φορούσε ποδιά κι' είχε τ'ά χέρια γυμνά και μαλλιαρά, προχώρησε ανάμεσα άπό τούς άλλους, πλησίασε τό σώμα που κοιτότανε χέμω, έσκυψε, τό κύτταξε, άκούμησε τό χέρι του άπάνω του, και έπειτα ειπε :
 — Κουνίεται ! Κουνήθηκε ! Κουνιέται άκόμα !
 — Τότε δέν πέθανε, ζή, ειπε άλλος.
 — Θά λιποθύμισε...
 'Ο άνθρωπος με τήν ποδιά, που έμενε άκόμα σκυμμένος άπάνω του, μίλησε πάλι :
 — Κουνήθηκαν τ'ά μάτια του ! Κουνιούνται άκόμα...
 — Τότε, ά, τόν σηκώσουμε...
 — Νά τόν πάμε μέσα, στό σπίτι του...
 — Στο κρεβάτι του, νά τόν ξεπλώσουμε στό κρεβάτι του...
 'Ο άνθρωπος με τήν ποδιά σήκωσε τότε τόν Ροντιγκέ στό μαλ'ιαρό του μπράτσο. 'Ητανε όμως βαρδύς και δυσκολεύτηκε πολύ νά τόν μεταφέρη. Οι φλέβες του λαμού του είχανε φουσκώσει. Κι' άξαφνα, τόν άφισε πάλι κάτω και ειπε :
 — Σταθήτε ! Σισοπή ! Μίλησε... Κάτι ειπε...
 — Μίλησε !...
 — Μίλησε...
 — Ναι, ναι... Κάτι ειπε !
 — Ναι, μίλησε...
 — Και τί ειπε ;
 — Βάλτε τον νά κά-
 ση σ' ή κατώφλι.

— Μά σπατάτε λοιπόν, ν' άκούσουμε τί λέει... Μιλάει... Θέλει νά μιλήρη...
 Έτσι, ή φωνές ήσυχασαν κάπως. Κι' ό Ροντιγκέ άκούστηκε νά ψιθυρίζη :
 — 'Ω Θέ μου ! 'Ω Θέ μου !
 'Ο άνθρωπος με τήν ποδιά του έξεκοίμωσε τότε τό γιακά και τόν έρώτησε :
 — Είσαστε άρρωστος ; Τί έχετε, κύριε Ροντιγκέ ;
 'Ο διστυχής Ροντιγκέ πήρε μιά βαθειά έπίσηνη και κύτταξε με άπλανές βλέμμα τόν κόσμο πουε μαζευτεί γύρω του. Χοντρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσανε στό πρόσωπό του. Δέν ειπε τίποτα.
 — Είσαστ' άρρωστος, έξακολουθήσε ό άνθρωπος με τήν ποδιά. Νά σάς πάμε στό δωμάτιό μας, νά σάς βάλουμε στό κρεβάτι σας...
 — 'Οχι ! 'Οχι ! 'Αφήστε με... ίδω... Δέ θέλω... Δέν ειμαι... Δέν έχω τίποτα...
 Και τ'ά δόντια του χτυπούσαν, και τό πρόσωπό του είχε μιά έκφραση φρίκης.
 — 'Οχι, έξηκολούθησε. Δέ θέλω νά πάμε στην κάμαρά μου ! Δέ θέλω νά με βάλτε στό κρεβάτι μου...
 — Κύριε Ροντιγκέ... Είσαστ' άρρωστος... Πρέπει νά ξεπλωθήτε, νά ησυχάστε λίγο...
 — 'Οχι ! 'Οχι ! Δέ θέλω ! Πηγαίνετε... Πηγαίνετε νά δήτε άν ζή, άν ή καρδιά της χτυπά άκόμα...
 Ένας ψιθύρος διέτρξε τότε τόν κόσμο που ήταν μαζεμμένος άπέξω.
 — Τί ειπε ; 'Αν χτυπά ή καρδιά της ; Για τήν καρδιά του ειπε ; τί ειπα για τήν καρδιά του ;
 — Μά ποιά καρδιά ; Τί λέει ; Καλέ έχασε τό λογικό του ! Δέν ξέρει τί λέει... Δέν βλέπετε που δέν μπορεί νά μιλήρη ; Καλέ, εινε τρελλός...
 'Ο Ροντιγκέ έξακολουθήσε :
 — Πηγαίνετε... Πηγαίνετε... Οάχη κρυώσει τώρα. 'Ω Θέ μου ! 'Ω Θέ μου ! Δέ θά ξαναμπώ ποτέ μέσ' στην κάμαρά μου ! Δέ θά ξανακοιμηθώ ποτέ παιά στό κρεβάτι μου... 'Ω Θέ μου ! 'Ω Θέ μου !
 — Εινε τρελλός ! ... Εινε τρελλός ! ... φώναζε τό πλήθος.
 Τότε ό άνθρωπος με τήν ποδιά άφισε μιά στιγμή τό Ροντιγκέ και μίλησε μέσ' στό σπίτι του. Σε λίγο βγήκε πάλι έξω, ταραγμένος κι' αυτός πολύ, με μιά έκφραση φρίκης ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του.
 — Βοήθεια ! Πιάστε τό δολοφόνο ! Εινε νεκρή ! τραύλισε.
 — Εινε νεκρή ; Ποιά εινε νεκρή ;
 — 'Η κυρία Ροντιγκέ !
 — 'Η κυρία Ροντιγκέ εινε νεκρή ;
 — Ναι. Αυτός θά τήν έσκότωσε... ό τρελλός...
 — 'Οχι, θά τήν έσκότωσε κι' έπειτα θά τρελλάθηκε...
 — Ναι, τήν έσκότωσε. Έχει κρυώσει παιά... Αίμα τρέχει άφθονο άπ' τό κεφάλι της... Έχει παγώσει κιάλας...
 — Πιάστε τό δολοφόνο !
 — Φέρτε τήν άστυνομία. Είδοποιήστε τόν άστυνόμο... και τό δήμαρχο.
 — Μπήτε λοιπόν μέσα... Πάμε νά ίδουμε... Τήν έχει σκοτώσει... Τό πώμα έχει κιάλας κρυώσει...
 — Νά σκοτώση τή γυναίκα του... Ένας άνθρωπος τόσο καλός, τόσο ήσυχος !...
 — Ναι, μιά ξέρετε πως τήν έδερανε συχνά...
 — Και δέν της έδινε ψωμί νά φάη...
 — Και τήν έβαζε και πλάγιας καταγής...
 — Έπειτα αυτή ειχε κι' άλλους, τό ξέρουμε... Θά τόμαθε φαίνεται και τή σκότωση...
 Κι' ό κόσμος που γινόταν όλοένα και περισσότερος, φώναζε νά πιάσουν τό φονηά...
 'Απ' όλους τούς δρόμους, άπ' όλα τ'ά στενά, άπ' όλα τ'ά σοκάκια, έτρεχαν νέα μουλουκία περιέργων... Και σε λίγο νέες φωνές άκούστηκαν :
 — 'Η άστυνομία ! Έρχονται οι χωροφύλακες !
 Σε λίγο φάνηκαν δυό-τρεις χωροφύλακες κ' ένας ένομοτάχης, ένας ψηλός και κόκκινος άντρας, ρώτησε άπότομα :
 — Τί συμβαίνει ; Τί τρέχει ; Κάντε τόπο...
 — Τί τρέχει ! ρώτησαν κ' ό χωροφύλακες.
 — Εινε νεκρή... Τήν έσκότωσε, φώναξε τό πλήθος. Σκότωσε τή γυναίκα του !...
 Σπαχώνοντας, οι χωροφύλακες προχώρησαν μέσα στον κόσμο που σπρωχνότανε μπροστά στό σπίτι. Σε λίγο φθάσανε στην πόρτα, όπου ό διστυχής Ροντιγκέ, καθισμένος στό κατώφλι, έκλαιγε και ξανά-

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΦΑΓΑΔΕΣ

Ο πò παράξενος και συγχρόνως πò μοντέρνος γάμος έγινε πò έτων—πò άλλου;—στην Αμερική, μεταξύ του ύπολογαού Χάρου Σμιθ και της μίς Μαίρη Γκòου.

Οι δύο νέοι ήσαν άρραβωνιασμένοι από μηνών, έμναν όμως μακριά ο ένας από τον άλλο. Ο Σμιθ βρισκόταν στο σύνταγμα του, στην πόλι Μπόουλινγκ της πολιτείας Κεντούκι και ή μνηστή του κατοικούσε στο Πòρτ Μακέντζυ της πολιτείας Γιόρτζια. Τους χωρίζε δηλαδή άποστάσις 2.000 μιλίων!

Ξαφνικά μιά μέρα τò σύνταγμα του Χάρου Σμιθ διατάχθη να φύγη αύθμερόν, με όλη τη δύναμι του για τις Φιλιππίνες Νήσους. Η άποστολή έπρόκειτο να διαρκέση όσους μήνες.

Ο Χάρου Σμιθ παρουσιάσθηκε τότε στον συνταγματάρχη του και ζήτησε μιά όλιγοήμερη άδεια να πεταχθò ως στο Πòρτ Μακέντζυ, να τελήσει τους γάμους του και να γυρίση. Ο συνταγματάρχης του όμως άρνθθηκε κατηγορηματικά γιατί είχε, είχε, ρητή διαταγή να μη δώση άδειας και φείσει να φύγη άμέσως.

Τότε ο ύπολογαός κάλεσε άμέσως την μνηστή του στο τηλεφώνο—στην Αμερική ως γνωστόν ή λειτουργία των τηλεφώνων είχε τελεία—της άνηγγειλε την ξαφνική διαταγή της άναχωρήσεως του συντάγματος και την άρνηση του συνταγματάρχη να τò δώση άδεια και την ρώτησε τί νομίζει ότι πρέπει να γίνει.

—Όου! Νά παντρευθòμε τηλεγραφικώς! άπάντησε εκείνη.

Η έμνευσις της άρεσε στον Χάρου και ανεγείνησαν να την έπαρομόσουν άμέσως. Πράγματι δέ έπειτα από λίγη ώρα, ο Χάρου, συνοδευόμενος από ένα πάστορα, έναν υπάλληλο του δημορχείου του Μπόουλινγκ και δύο συναδέλφους του ως μάρτυρες, παρουσιάσθσαν τò τηλεγραφείο μέσα στους θαλάμους των μηχανών και ζήτησαν να έπικοινωνήση με τò Πòρτ Μακέντζυ.

Συγχρόνως έφθκανε στο τηλεγραφείο της πόλεως που έίμενε ή Μαίρη Γκòου συνοδευόμενη κι αυτή από έναν άλλον πάστορα, έναν άλλον υπάλληλο του δημορχείου του Πòρτ Μακέντζυ, τους γονείς της και δύο μάρτυρες. Και έφ' όσον οι νέοι μπόρτοι ήσαν... παρόντες, ο τηλεγράφος έτέθη άμέσως εις ένεργείαν. Αντιηλλάγησαν τηλεγραφικώς ή καθιερωμένη νόμιμη έρωτήσις και άπαντήσις, άψάλησαν και στα δύο μέρη οι γαμηλιοί ψαλμοί και έπειτα από τò άμοβαίο τηλεγραφικό «ΝΑ!», οι δύο πάστορες και οι δύο υπάλληλοι των δημορχείων έκηρυξαν τούς δύο νέους παντρεμένους ενώπιον του Θεού και του Νòμου!...

λέγε δλοένα :
— 'Ω Θέ μου! 'Ω Θέ μου!
— Πιάστε τον!... Αυτός είναι!... Την έσκότασε!... Ξαναφώνησε τώρα τò πλήθος.
— 'Ο Ροντιγκέ! 'Ο άντρας της! 'Ο δολοφόνος!... Πιάστε τον!...
— Ναι, ναί. Θάνατος τò δολοφόνο !
— 'Ο ένομοτάχης κτύπησε τò Ροντιγκέ, πεσμένο μάλλον παρά καθισμένο σò κατώφλι.
— Αυτός είναι!... φώνησε ο κόσμος. Θάνατος στο δολοφόνο!...
— 'Ο Ροντιγκέ δέν είχε πòν την δύναμη να μιλήση, να διαμαρτυρηθò. Έστένανε μονάχα βαθειά, και με μιά φωνή λυπημένη και άδυνατη τόσο πòυ μόλις άκούγονταν, κατώρθωσε μονάχα να τραυλίση :
— 'Οχι έγώ! Δέν ειμ' έγώ... 'Ω Θέ μου! Αυτή είναι... Έπεσε άξανα μόνη της άπ' τò παρòθυρο της κοιτίτσας και χτύπησε τò κεφάλι της σò γωνιά. 'Ω Θέ μου!
— 'Οχι! 'Οχι! φώνησε τò πλήθος... Αυτός τώκανε... τόν είδαμε...
— 'Ω Θέ μου! 'Ω Θέ μου! Ξανάλεγε δλοένα ο δυστυχής. Γιατί λέτε πòς έγώ... Γιατί ; 'Ω Θέ μου !
— Σιωπή! διέταξε ο ένομοτάχης, και γύρισε πòς τò μέρος του κόσμου πòυ ζητούσε δλοένα να θανατωθò ο δολοφόνος...
— Φύγετ' από δω, τους ειπε. Στην δουλειά σας... Έμπρός, διαλύθητε...
Κι Έπειτα γύρισε στους χοροφύλακες πòυ τόν συνώδευσαν και τους ειπε :
— Πηγαίνε να φέρτε γρήγορα τò γιατρό και τόν ειρηνοδίκη!...
'Εβ'λε έπειτα τò χέρι τόν στον όμο τού δυστυχισμένου Ροντιγκέ, κι' ενώ τò πλήθος ουρλιαζε «θάνατος σò δολοφόνο», ειπε:
— Έν όνοματι του νόμου, σε συλλαβάνω...
— 'Ο Ροντιγκέ δέν έφερε αντίστασι. Γιατί ν' αντίσταθò ; 'Ηταν άθώος, έντελòς άθώος. Κι' άκολούθησε τους χοροφύλακες κλαίγοντας και θρηνώντας :
— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Θεέ μου!...
Πίσω του τò πλήθος ουρλιαζε άγρια, φρενιασμένα :
— Θάνατος στο δολοφόνο!... Αυτός την σκοτώσε!... Θάνατος στο φονιά!...

Οι μεγαλειότεροι φαγάδες τού κόσμου. Άνθρωποι καταβόρες ! 'Ο Γαργαντούας πòυ δέν χέρταине να...βυζαίνει. Άνθρωποι πòυ τραιν έλεκληρα πρέβρα και πινουν τέν περιόρωμο. Και μία γυναικία παμφάγης ! Τά γεύματα τού κούρατορες Βιτελιου.

'Ο μεγαλειότερος φαγάς της ύψηλιού ήταν ο βασιλεύς της Βαβυλωνίως Γαργαντούας, για τόν όποιον ο Ραμφελαί άναφέρει ότι κι' αυτό τò γάλα της μητέρας του δέν έπαρκοισε για την διατροφή του όταν τόν έθήλαζε. Γι' αυτό όταν άκμή ήταν μαρό, οι γονείς του είχαν 17.913 γελάδες, με τò γάλα των όποιων τόν έτρφαγε ! 'Όταν δέ έγινε άνδρας έφαγε σε μιά μέρα πέντε μόσχους !...

'Άλλά τά κατορθώματα του Γαργαντούα άνάγονται στην μυθολογία, και τίποτε δέν είναι άπόλυτως έξηκριβωμένο σχετικώς. 'Από τούς άλλους όμους διασημους φαγάδες φοβερός και τρομερός ήταν και ο ύπό τού 'Οβιδίου άναφερόμενος 'Ερσίον, ο όποιος, σε μιά ώρα κατεβρόχθισε ένα γεύμα παρασκευασμένο για πενήντα άτομα !...

'Άλλοι διάσημοι φαγάδες της άρχαιότητος ήταν ο Θεαγένης πòυ σò πρόγευμά του έτρφαγε πάντα δύο πρέβρα και ο βασιλεύς της Λυδίας 'Αρτιδάμης, ο όποιος έτρφαγε κάθε μέρα έξήντα λίτρες ψωμί, έξήντα λίτρες κρέας και έπινε δεκαπέντε γαλιόνια κρασί !...

'Ο Διότιμος, πòυ ο σύγχρονόι του τόν είχαν έπανομάσει «Α-χόταρα», έτρφαγε κάθε γεύμα τόν ένα όλόκληρο πρέβρο, χωρίς να πòρη άναπνοή, άλλο ένα στο δείπνο του και έπινε δεκαπέντε γαλιόνια κρασί !...

'Ο Αίλιανός άναφέρει ότι ή 'Αγλαίς, κόρη του Μεγάρου, έτρφαγε σò γεύμα της όκτώ λίτρες ψωμί, δώδεκα λίτρες κρέας και έπινε έξη γαλιόνια κρασί ! 'Άλλο τόσο έτρφαγε και σò δείπνο της.

'Ο Αίρηλιανός εύχαριστòτε έξαίρετα και να προσκαλή σò τραπέζι του έναν από τούς άειωματικους της φρονόως του, τρομερόν φαγά, στον όποιο εσβεβρίζαν ένα κάπνο, ένα γοιρούνουπολο τού γάλακτος και ένα όρνι ψητό ! 'Όλα αυτά ο παμφάγος άειωματικός τά κατεβρόχθιζε μέσα σε τρεις ώρες πίνοντας και δέκα γαλιόνια κρασί !

'Ο διάσημος Ρωμαίος Ιστορικός Σουετώνιος γράφει ότι ο αύτοκράτωρ Βιτελιός ήταν τόσο τρομερός φαγάς, όστε όλοι οι αύλικοί του τόν όνόμαζαν «ο μεγαλειώδης τού στομάχου» ! Και ο Βιτελιός έκαμάρωνε για τόν τίτλο τόν αυτόν. 'Εμεινε δέ περίφημος τò άφαντάστου πλòυτον γεύμα, τò όποιο προσέφερε σòν Βιτελιό ο αδελφός του, και σò όποιο είχαν σεβριμιοθò δύο χιλιάδες ψάρια και έφτά χιλιάδες πουλιά, φυσικά για όλους τούς συνδαιτημόνες. Κατά τò γεύμα αυτό σεβρίσαν σòν Βιτελιό τò άγαπημένο φαγητό πòυ ο ίδιος τò όνόμαζε «Ασπίδα της 'Αθηνάς» και πòυ ήταν καμωμένο από σπòνκια σκόρπον (ένα είδος σπανίον ψαριών), από μυαλά ρασιανών και παγωνιών, από γλώσσες φοινικιότρον και από έντόσθια μυρμικών (άλλου είδους σπανίον ψαριόι) !... 'Όταν έφούσαντες άπ' την πολυγαγία ο Βιτελιός έπαιρνε ένα έρετικό, έκανα έμετο και ξεναρχόταν πάλι σò φαγι !...

'Ο Ρωμαίος χρονικογράφος Σούριους άναφέρει ότι ένας διάσημος φαγάς της έποχής τού κατεβρόχθισε μπροστά σòν αύτοκράτορα Μαξιμιλιανό και σ' όλη την Αύλη του, ένα μοσχάρι όμò μούρο με τò δέρμα του, και δύο όρνια έπίσης όμò και άβραστα, άφού προηγούμενος έκούρησε πρόχειρα τò μαλλί τούς !...

'Επίσης διάσημος φαγάς στην άρχαιότητα ήταν ο Καυπλίης, ένας από τούς ήγεμόνας της Αιγύπτου, ο όποιος σε περισσότερο έτρφαγε τόσο περισσότερο...έννοιωθε ν' άνοιγη ή όρεξι του ! Λέγεται ότι μιά μέρα πòυ πεινούσε έπερβολικά σκότασε την γυναίκα του και την έφαγε !...

Στους νεωτέρους χρόνους ένας διάσημος γεμονός φανός τού 18ου αιώνους, έφαγε μπροστά σε όλη την Σέγγλητο τού Ποντιστημιού της Βυρτεμβέργης ένα όρνι, έπειτα ένα γοιρούνουπολο τού γάλακτος και δεκαπέντε κουνέλια, τέλος δέ ως έπιδοθήρι 60 λίτρες δαμάσκηνα μαζί με τά κουνούτσια τους και δύο καλάρθι κρέασι !

'Ο άναγνώστης πòυ άμφιβάλλει για την πραγματικòτητα τού τρομακτικού αύτου γεύματος, δέν έχει παρά να διεθρίση τò άπομνημονέματα τού καθηγητού δόκτορος Μπόρχερ, ο όποιος ήτονε πρòτανος τού Πανεπιστημιου της Βυρτεμβέργης σò 1767, και παρέντι στην...πανδασίαον αυτήν...